

Ona ga je pričela z nenavadno mirnostjo čitati.

Adjunkt ji je zrl v obraz, kakor bi hotel iz vsake najmanjše poteze posneti resnico, a ona je to le predobro vedela, zato pa se je držala tako mirno. Adjunkt je sopel nemirno, prekladal roke in težko čakal konca.

»Ah, anonimno pismo! Da sem to prej vedela, bi niti ne bila čitala, saj so si taka pisma podobna kakor jajce jajcu!«

Položila je pismo na mizo in se mirno ozrla na adjunkta.

Ta se je oddahnil. Prepričan je bil v tem hipu, da je celo pismo ostudna laž, on pa da je storil ženi grozno krivico, ko je le količkaj dvomil o njeni zvestobi.

»Ti seveda verjameš — — —«

Nasmejala se mu je tako ljubko in odkritosrčno, da bi se bil mehki adjunkt skoro zjokal.

»— — — in kaj misliš ukreniti?«

»Sedaj nič več; prepričan sem, da ni res. Vendar sem pa gospodu Trnu sporočil, naj ne zahaja več v našo hišo, da ne bo povoda praznim govoricam —«

Gospo adjunktovi se je lepo čelo nekoliko zmračilo.

»Ti hočeš torej na svoji ženi pustiti sramoto, ti si odredil, kakor da pismu verjameš, ti boš dopustil pismu uspeh. Dobro. Če tebi ni nič za čast svoje žene, meni tudi ne.« —

Gospa adjunktova je moža docela zmedla, in pol ure pozneje je stopal ubogi adjunkt k praktikantu Trnu prosit ga oproščenja...

In gospa adjunktova in gospod Trn še kolesarita skupaj — zdaj pa nalašč, ker so ljudje tako hudobni! . .

Tvoja duša je morje . . .

Tvoja duša je morje brezmejno, Pogasil sem zvezdice, tepec,
in tisoč je biserov v njem; in v temi — sam Bog vedi kdo —
tvoja duša nebo je brezmejno, vse bisere mi je odnesel
in tisoč je zvezdic na njem. in ljubico ž njimi mojó . . .

B. Baebler.

